

По инициатива на френския външен министър Робер Шуман (т. нар. план "Шуман" от 9 май 1950 г.) се стига до подписването на 18 април 1951 г. на Договора за Европейска общност за въглища и стомана (ЕОВС). Основната идея произлиза от френския комисар по планирането Жан Моне. ЕОВС (наречена още Монтанунион) трябва да създаде общ пазар за въглища и стомана и с това да даде възможност за съвместен контрол, планиране и оползотворяване на тези основни суровини и на техните продукти. Главни мотиви за това предложение представляват съображенията за премахване на унаследената германско-френска враждебност и желанието за полагане на основа за една европейска федерация. По този начин мнимата германска заплаха за Франция трябва съответно да бъде изключена и допълнително да се осигури на Франция възможност да има достъп до германските запаси от въглища. Аденауер подкрепя плана "Шуман". По негово мнение, от една страна, планът служи за германскофренското разбирателство, а, от друга, дава възможност на все още неполучилата суверенитет Федерална република Германия да води преговори на международната сцена. Договорът за създаването на ЕОВС влиза в сила на 23 юли 1952 г. Съгласно договора изпълнителните права се поемат от Върховен орган. Едно общо събрание притежава качествата на комисия за дискусии с ограничени контролни права. Политическите препоръки и законодателните права са предоставени на т. нар. специален министерски съвет. Съществува едина-десетчленен съд, който съблюдава тълкуването на договорите, както и Консултативен комитет, състоящ се от представители на участващите заинтересовани групи.

Така за първи път се постига създаване на наднационална организация в една ключова политическа сфера, която до този момент е била от компетентността на една национална държава. В ЕОВС от-начало се включват Франция, Италия, ФРГ и страните от Бенелюкс. Процедурата се основава на функционален тип интеграция. Функционалният тип изхожда от това, че от интеграцията на отделни сектори следва определен обективно логичен натиск за прехвърляне на все повече функции, докато в крайна сметка се достигне до един широк съюз. Следователно обхватната икономическа интеграция на централния стопански сектор, свързан с въглищата и стоманата, покъсно е трябвало да доведе след себе си политическо обединение.